

Arrest

nr. 96 463 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Wit-Russisch staatsburger van Wit-Russische origine te zijn, afkomstig uit de stad Osipovichy, gelegen in de regio Mogilov, Wit-Rusland. In 2011 studeerde u in Mogilov. Op 4 of 5 november van dat jaar liep u 's avonds met drie medestudenten over straat in Mogilov. Jullie waren aan het praten over de politieke en socio-economische situatie in het land toen jullie tegengehouden werden door enkele politieagenten. Ze namen jullie mee naar het politiekantoor, waar jullie samen in een cel werden opgesloten. Toen jullie protesteerden tegen deze behandeling werden jullie met knuppels geslagen. De ochtend nadien werden jullie vrijgelaten nadat jullie (identiteits)gegevens genoteerd waren.

Nadien besloten jullie om samen met de andere studenten van het studentenhuis waar u woonde, een kleine protestactie te houden voor het politiebureau. Samen met een vijftiental anderen trok u op 8 of 9 november terug naar het politiekantoor waar u was vastgehouden. Daar scandeerden jullie verschillende politiek getinte leuzen. Na ongeveer vijf minuten kwamen er agenten naar buiten, waarop jullie wegliepen.

Een uur later werden u en de drie jongens die samen met u enkele dagen eerder opgepakt waren, door de politie gearresteerd in het studentenhuis. Op het politiekantoor werden jullie verhoord en ervan beschuldigd lid te zijn van BNF, een verboden oppositiepartij. Ze stelden vragen over de (lokale) leiding en financiering van de partij. De agenten probeerden u te dwingen een proces-verbaal te ondertekenen waarin in u onder andere bekende lid te zijn van BNF. U weigerde en werd dezelfde dag nog vrijgelaten. Na uw vrijlating vertrok u naar huis. Anderhalve à twee weken later werd u door uw moeder opgebeld met de mededeling dat er een convocatie op uw naam aangekomen was. U moest naar de politie van Osipovichy komen op 22 november. Toen u zich daar aanbood, werd u opnieuw ondervraagd over de gebeurtenissen in Mogilev.

Twee weken later werd u opnieuw opgeroepen. Opnieuw werd u ondervraagd over de protestactie in Mogilev en het gesprek met uw vrienden, al was de toon ditmaal veel strenger. Men wilde u opnieuw een proces-verbaal doen tekenen. U weigerde opnieuw te tekenen. Voor u mocht beschikken moest u nog een uitreisverbod tekenen.

Op 16 december vond er een aanval plaats op het politiekantoor van Osipovichy, waarbij er ramen werden ingeslagen en slogans op de gevel gespoten werden. U had hier niets mee te maken maar de dag nadien kwam er een politiepatrouille u thuis arresteren. Volgens hen had een ooggetuige u aangewezen als organisator van deze actie. U slaagde er echter in te ontsnappen en onder te duiken bij een vriend.

Op 20 december kreeg u telefoon van uw vader. Hij vertelde u dat hij van een vriend die bij de ordediensten werkt, vernomen had dat u een gevangenisstraf van tien jaar riskeerde. U verliet Wit-Rusland 5 dagen later.

U kwam in België aan op 27 december 2011 en vroeg dezelfde dag nog asiel aan.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten uit vrees voor de ordediensten. Zij zouden u ten onrechte beschuldigen van lidmaatschap van een verboden politieke partij en van het organiseren van een aanval – een “pogrom” in uw woorden – op het politiekantoor van Osipovichy. Bij een eventuele terugkeer vreest u een lange gevangenisstraf te krijgen voor deze feiten. (CGVS d.d.26/07/2012, p.7)

Er dient echter vastgesteld te worden dat u er geenszins in slaagt de door u verklaarde problemen aannemelijk te maken.

U verklaarde dat de politie u ervan beschuldigt lid te zijn van een bij wet verboden politieke partij. Deze partij was volgens u het BNF, Wit-Russisch Nationaal Front. (CGVS, p.14)

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het BNF als oppositiepartij weliswaar druk ondervindt van de autoriteiten maar dat ze tot op heden steeds haar officiële registratie heeft kunnen behouden. Dit betekent dat het BNF noch in de periode dat u uw problemen situeert (november-december 2011), noch op heden, een illegale politieke partij is.

Bijgevolg is het niet geloofwaardig te noemen dat de autoriteiten u zouden willen vervolgen voor vermeend lidmaatschap van het BNF op basis van een verbod op lidmaatschap van een verboden politieke partij.

Deze vaststelling ondermijnt tevens de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast kon Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal geen enkele informatie terugvinden over de vermeende aanval op het politiekantoor van Osipovichy op 16 december 2011.

U beschreef deze nochtans als een “pogrom” waarbij een groep mensen ruiten van het gebouw hadden ingegooid en slogans, beledigingen op de gevels hadden gespoten (CGVS, p.7) en stelde uitdrukkelijk dat dit incident wel degelijk had plaatsgevonden. (CGVS, p.19)

Indien een incident van dergelijke aard werkelijk plaats zou hebben gevonden, dan mag verwacht worden dat hieraan minstens enige ruchtbaarheid zou zijn gegeven, bijvoorbeeld door oppositiemedia (zij het gedrukte of online media).

Hierbij kan tevens opgemerkt worden dat u zelf evenmin stukken neerlegt die dit incident kunnen staven.

Gelet op het feit dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eerder al op een ander cruciaal punt ernstig in het gedrang is gekomen, ondermijnt bovenstaande vaststelling in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou de politie getracht hebben u de dag na deze vermeende aanval te arresteren omwille van het feit dat iemand u zou hebben aangewezen als organisator (CGVS, p.8).

Hierbij kan nog opgemerkt te worden dat Cedoca evenmin informatie terug heeft gevonden over de protestactie van 8 of 9 november 2011 voor het politiebureau.

Ook van deze actie legt u zelf evenmin enig stavingstuk neer.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw houding na de aanval op het politiekantoor op 16 december 2011 niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader een kennis had bij de politie die u na deze aanval zou hebben gewaarschuwd dat u strafrechtelijk vervolgd zou worden.

Nochtans hebt u uw vader nooit gevraagd om verdere informatie in te winnen over eventuele andere personen die beschuldigd of gearresteerd zouden zijn naar aanleiding van deze aanval, zelfs niet nadat u reeds in België was aangekomen.

Nochtans wist u hierover zelf evenmin iets en kan verwacht worden dat dergelijke informatie van belang zou zijn voor een accurate inschatting van uw eigen situatie.

U verklaarde hierover dat het u niet interesseert en dat u niet van plan was om dergelijke vragen te stellen. (CGVS, p.19-20)

Een dergelijk gebrek aan interesse inzake de feiten waarvan u onterecht beschuldigd wordt, ondermijnt de door u verklaarde vrees voor vervolging.

U voegde hieraan nog toe dat het stellen van dergelijke vragen via de telefoon of internet gevaarlijk zou zijn. (CGVS, p.20) Vooreerst doet deze stelling geen afbreuk aan uw verklaring als zou u niet geïnteresseerd zijn.

Bovendien gaf u toe dat er wel degelijk manieren zijn om te weten te komen wat er thuis in Wit-Rusland gebeurt. U gaf aan dat u veel schrik hebt dat zelfs de meest anonieme communicatiemiddelen (bv sociale netwerksites) niet veilig zouden zijn. (CGVS, p.20)

De vraag rijst dan waarom u überhaupt nog het risico neemt om via Skype, sociale netwerksites of per telefoon contact op te nemen met uw moeder (CGVS, p.4).

Uw verklaring kan dan ook niet overtuigen.

Inzake deze poging tot arrestatie op 17 december 2011 werd bovendien een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en deze in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde.

In deze vragenlijst stelde u dat de agenten die dag een arrestatiebevel op uw naam hadden. (vragenlijst CGVS, p.3)

Over de inhoud van deze vragenlijst verklaarde u voor het Commissariaat-generaal nog dat u geen opmerkingen had nadat deze aan u vertaald was tijdens het interview. (CGVS, p.3)

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u over dit incident dan weer niet zeker te weten of ze een arrestatiebevel bij hadden maar dat de agenten geen documenten hebben voorgelegd en u niets hebt gezien. U voegde eraan toe dat u denkt dat er geen aanhoudingsbevel was. U baseerde zich hiervoor op de manier waarop de agenten u wilden arresteren en omdat ze volgens u niet verplicht zijn om officiële procedures te volgen omdat men toch geen klacht kan indienen tegen de manier waarop men behandeld wordt. U sloot af met te stellen dat u niet kan weten of er een arrestatiebevel was. (CGVS, p.8)

Geconfronteerd met uw verklaring in de vragenlijst als zouden de agenten een arrestatiebevel gehad hebben, verklaarde u plots dat ze er misschien wel één bij hadden. (CGVS, p.20)

Deze verklaring heft de inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen echter niet op.

Er mag nochtans verwacht worden dat u over deze feiten, die de laatste vervolgingsfeiten vormden voor uw vertrek en die bovendien recent zijn, coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen.

Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de poging tot arrestatie op 17 december, en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het bovenstaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u bij een eventuele terugkeer naar Wit-Rusland een gevangenisstraf riskeren op beschuldiging van lidmaatschap van een verboden politieke organisatie en het organiseren van een aanval op het politiebureau van Osipovichy.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het enige door u neergelegde document, uw rijbewijs, vermag niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het bevat enkel gegevens betreffende uw persoon die door mij niet in twijfel getrokken worden.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 oktober 2012 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker verwijst naar de Proceduregids van UNHCR en stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 3) de commissaris-generaal een *“manifeste appreciatiefout”* beging *“door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden”*.

In verband met zijn problemen met de ordediensten stelt verzoeker dat hij geen lid wilde zijn van de partij BNF, maar dat *“mensen zijn verplicht lid van deze partij te zijn”*. Hij verklaart dat de politie hem *“beschuldigde van lid te zijn van BNF, omdat de politie wilde dat hij lid van BNF werd”*. Volgens verzoeker moet er rekening worden gehouden met deze politieke kenmerken, ook *“indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven”*.

Hij stelt dat hij geen contact heeft met zijn familie sinds hij in België is aangekomen; hij verklaart bang te zijn dat zijn familie hierdoor problemen zal krijgen en besluit dat het dus *“geen gebrek aan interesse (is) maar wel een heel grote vrees voor zijn familie”*.

Verzoeker voert betreffende de aanval op 16 december 2011 en de protestactie van 8 of 9 november 2011 aan dat er in de nieuwsberichten in Rusland aan dergelijke gebeurtenissen geen ruchtbaarheid wordt gegeven *“alles wordt verboden”* (zie het verzoekschrift, p. 4). Volgens hem is het *“niet omdat het researchdienst geen informatie vindt dat het CGVS kan besluiten tot een ongeloofwaardig asielaanbod”* (sic); hij verwijst dienaangaande naar arresten van de Raad.

Volgens verzoeker is de commissaris-generaal ook van mening dat het niet geloofwaardig is dat hij door een persoon als organisator van de aanval op 16 december 2011 werd aangewezen.

Verzoeker verweert zich: *“als er zulk politieke zaken zijn is het een manier om de zaak af te sluiten”* (sic). Hij stelt: *“De politie vindt een getuige of zegt dat er een getuige is maar het is niet waar en zo kan de politie iemand arresteren”*. Verzoeker wijst op rechtspraak van de Raad van State, alsook op richtlijnen van UNHCR aangaande het voordeel van de twijfel.

Wat betreft de tegenstrijdigheid aangaande de poging tot arrestatie op 17 december 2011, stelt verzoeker dat hij in feite niet weet of er een arrestatiebevel was; hij verklaart dat hij ontsnapt was en *“niet de tijd (had) om te kijken of de politie een arrestatiebevel had of niet”* (zie het verzoekschrift, p. 6). Nogmaals wijst verzoeker op richtlijnen van UNHCR en een arrest van de Raad.

Verzoeker laat gelden dat hij zijn rijbewijs heeft neergelegd, dat hij geen andere documenten kon meenemen en evenmin documenten over de aanval of protestactie kon bekomen *“omdat alles verboden is”*.

Hij voert aan (zie het verzoekschrift, p. 7) *“dat de gegrondheid van de vervolgingen ook uit een samenhangende en geloofwaardig relaas kunnen voortvloeien al bestaat er geen begin van bewijs”*, waarna hij wijst op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en de Proceduregids van UNHCR.

Betreffende de subsidiaire bescherming, voert verzoeker aan (zie het verzoekschrift, p. 8) *“dat hij een lange gevangenisstraf riskeert”* en dat hij *“tijdens een behandeling met knuppels (werd) geslagen”*.

Hij stelt dat hij een *“heel doorleefd relaas”* heeft gegeven en verwijst nogmaals naar de Proceduregids van UNHCR en arresten van de Raad.

Verzoeker besluit dat hij van hem de vluchtelingenstatus moet worden erkend, hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend; in uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde aangaande verzoekers verklaring omtrent de beschuldigingen van de politie met betrekking tot het BNF, in zijn beslissing vast dat *“U verklaarde dat de politie u ervan beschuldigt lid te zijn van een bij wet verboden politieke partij. Deze partij was volgens u het BNF, Wit-Russisch Nationaal Front. (CGVS, p.14)*

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het BNF als oppositiepartij weliswaar druk ondervindt van de autoriteiten maar dat ze tot op heden steeds haar officiële registratie heeft kunnen behouden. Dit betekent dat het BNF noch in de periode dat u uw problemen situeert (november-december 2011), noch op heden, een illegale politieke partij is.

Bijgevolg is het niet geloofwaardig te noemen dat de autoriteiten u zouden willen vervolgen voor vermeend lidmaatschap van het BNF op basis van een verbod op lidmaatschap van een verboden politieke partij.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij zelf geen lid wilde zijn van de partij BNF, maar *“mensen zijn verplicht lid van deze partij te zijn”* en dat de politie hem beschuldigde van lid te zijn van BNF, omdat de politie wilde dat hij lid van BNF werd. Volgens verzoeker moet er rekening worden gehouden met deze politieke kenmerken, ook *“indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven”*.

De Raad ziet niet in hoe de uitleg van verzoeker de vaststelling van de commissaris-generaal kan weerleggen dat uit informatie waarover deze beschikt, blijkt dat het BNF noch in de periode van verzoekers problemen, zijnde november-december 2011, noch op heden, een illegale partij is.

Het is dan ook niet aannemelijk dat de autoriteiten verzoeker zouden willen vervolgen voor vermeend lidmaatschap van de BNF op basis van een lidmaatschap van een “verboden” politieke partij, zoals verzoeker beweert.

Bovendien kon de commissaris-generaal geen enkele informatie terugvinden over de vermeende aanval op het politiekantoor op 16 december 2011, noch over de protestactie van 8 of 9 november 2011 voor het politiebureau in Mogoliv.

In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker dat er in de Russische nieuwsberichten aan zulke gebeurtenissen geen ruchtbaarheid wordt gegeven, “alles wordt verboden”; volgens hem is het “niet omdat het researchdienst geen informatie vindt dat het CGVS kan besluiten tot een ongeloofwaardig asielrelaas” (sic).

De enkele beweringen van verzoeker dat “alles wordt verboden” doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verwacht mag worden dat enige ruchtbaarheid wordt gegeven aan een incident zoals dat van 16 december 2011, bijvoorbeeld door oppositiemedia, zij het gedrukte of online media.

Hoe dan ook, verzoeker brengt zelf geen enkel begin van -positief- bewijs bij van bedoelde voorgehouden feiten.

De Raad hecht dan ook geen geloof aan de verklaringen van verzoeker als zou de politie getracht hebben hem de dag na de vermeende aanval te arresteren omwille van het feit dat hij werd aangewezen als organisator.

De verklaring in het verzoekschrift dat “De politie vindt een getuige of zegt dat er een getuige is maar het is niet waar en zo kan de politie iemand arresteren”, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

De commissaris-generaal was verder van oordeel dat de houding van verzoeker na de aanval op het politiekantoor op 16 december 2011, niet te rijmen valt met de door hem verklaarde vrees voor vervolging:

“Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader een kennis had bij de politie die u na deze aanval zou hebben gewaarschuwd dat u strafrechtelijk vervolgd zou worden.

Nochtans hebt u uw vader nooit gevraagd om verdere informatie in te winnen over eventuele andere personen die beschuldigd of gearresteerd zouden zijn naar aanleiding van deze aanval, zelfs niet nadat u reeds in België was aangekomen. Nochtans wist u hierover zelf evenmin iets en kan verwacht worden dat dergelijke informatie van belang zou zijn voor een accurate inschatting van uw eigen situatie.

U verklaarde hierover dat het u niet interesseert en dat u niet van plan was om dergelijke vragen te stellen. (CGVS, p.19-20)

Een dergelijk gebrek aan interesse inzake de feiten waarvan u onterecht beschuldigd wordt, ondermijnt de door u verklaarde vrees voor vervolging. U voegde hieraan nog toe dat het stellen van dergelijke vragen via de telefoon of internet gevaarlijk zou zijn. (CGVS, p.20)

Vooreerst doet deze stelling geen afbreuk aan uw verklaring als zou u niet geïnteresseerd zijn. Bovendien gaf u toe dat er wel degelijk manieren zijn om te weten te komen wat er thuis in Wit-Rusland gebeurt. U gaf aan dat u veel schrik hebt dat zelfs de meest anonieme communicatiemiddelen (bv sociale netwerksites) niet veilig zouden zijn. (CGVS, p.20)

De vraag rijst dan waarom u überhaupt nog het risico neemt om via Skype, sociale netwerksites of per telefoon contact op te nemen met uw moeder (CGVS, p.4). Uw verklaring kan dan ook niet overtuigen.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij geen contact heeft met zijn familie sinds hij in België is aangekomen; hij stelt bang te zijn dat zijn familie hierdoor problemen zal krijgen en benadrukt dat het dus “geen gebrek aan interesse (is) maar wel een heel grote vrees voor zijn familie”.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift niet stroken met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Gevraagd of hij nog contact heeft met zijn familie in zijn land van herkomst, antwoordde verzoeker tijdens zijn verhoor: “Ja, via internet nog steeds in contact met elkaar” (zie het verhoorverslag van 26 juli 2012, p. 4), waarna hij verduidelijkte dat dit contact met zijn moeder was. Gevraagd op welke wijze, antwoordde verzoeker: “Zelden via skype, meestal via sociaal netwerk en af en toe via de vaste lijn. Daarvoor gebruik ik telefooncel op straat” (zie het verhoorverslag, p. 4).

Verder wijst de Raad erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen inderdaad ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Ten slotte merkte de commissaris-generaal nog een tegenstrijdigheid op met betrekking tot de poging tot arrestatie op 17 december 2011:

“Inzake deze poging tot arrestatie op 17 december 2011 werd bovendien een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en deze in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde. In deze vragenlijst stelde u dat de agenten die dag een arrestatiebevel op uw naam hadden. (vragenlijst CGVS, p.3)

Over de inhoud van deze vragenlijst verklaarde u voor het Commissariaat-generaal nog dat u geen opmerkingen had nadat deze aan u vertaald was tijdens het interview. (CGVS, p.3)

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u over dit incident dan weer niet zeker te weten of ze een arrestatiebevel bij hadden maar dat de agenten geen documenten hebben voorgelegd en u niets hebt gezien.

U voegde eraan toe dat u denkt dat er geen aanhoudingsbevel was. U baseerde zich hiervoor op de manier waarop de agenten u wilden arresteren en omdat ze volgens u niet verplicht zijn om officiële procedures te volgen omdat men toch geen klacht kan indienen tegen de manier waarop men behandeld wordt. U sloot af met te stellen dat u niet kan weten of er een arrestatiebevel was. (CGVS, p.8)

Geconfronteerd met uw verklaring in de vragenlijst als zouden de agenten een arrestatiebevel gehad hebben, verklaarde u plots dat ze er misschien wel één bij hadden. (CGVS, p.20)

Deze verklaring heft de inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen echter niet op.

Er mag nochtans verwacht worden dat u over deze feiten, die de laatste vervolgingsfeiten vormden voor uw vertrek en die bovendien recent zijn, coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen.

Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de poging tot arrestatie op 17 december, en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij in feite niet weet of er een arrestatiebevel was; hij legt uit dat hij ontsnapt was en *“niet de tijd (had) om te kijken of de politie een arrestatiebevel had of niet”*.

Deze uitleg doet evenwel geen afbreuk aan verzoekers eerdere verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de agenten die dag een arrestatiebevel op zijn naam hadden.

Een louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is niet dienstig om de motivering te weerleggen.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoekers incoherente verklaringen zijn terug te vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Deze hiaten keren zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het geven van theoretische uiteenzettingen, het citeren van wetsartikelen en de Proceduregids van UNHCR en het verwijzen naar arresten van de Raad.

De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat evenwel geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Verzoeker toont evenmin een schending aan van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, bevat het verzoekschrift geen elementen die de motivering van de bestreden beslissing weerlegt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 26 juli 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *“manifeste appreciatiefout”* worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE